

53. Men at älska Gud, och lyda vår, Kung,
Gud frukta och Konungen ähva, Den dygden
bör wara hos gammal och ung, som skriften oss tyd-
ligt kan lära; En trohet berömmet så mångom.

54. Välsigna o Jesu, med din milda Nåd,
vår Konung och stora magt dyra; GUD ware med
honom i wijsdom och råd; Stad, Land, och Folk,
fridsamt at styras, och trohet må finnas hos mångom.

55. GUD se vår Drottningens dyra Person an,
med nådens allseende öga: från all onycks fähra
henne förskon, Välsignelen gif af det höga, och
låt henne få trohet af mången.

56. Vår Kron-Prins jag icke förbjuda må,
GUD honom så nådigt bewara: At alt ondt må
wika. Honom ifrå GUD fräls honom utur all
fara! Så finner han trohet hos mången.

57. Gud gifwe at högre och ringare stånd,
med rolighet kund' sammanleswa; i broderlig kärlek
förutan att twång; och Enighet fast efter sträfswa
at trohet må winnas hos mångom.

58. Gud låte också all den menige man, sin
Rydbighet icke förddlja, at wila sin lydna för
Kung, och de stånd, som man bör, med wörds-
samhet följa, at trohet må finnas hos mångom.

59. GUD låte också både gammal och ung,
GUD frukta, och Konungen ära, och älska hwar-
annan med hjerta och mun, samt hafwa hwar-
annan rätt tjäna, at trohet må möras hos mången.

60. GUD låte oss alla få leswa förnögd, med
Christelig kärlek tilsamman; at wi uti Himlen,
med glädje och frögd bland Helgon, få
möras med gamman, Där trohet
blir glädje för mångom.

Sanfärdig och Historisk
Berättelse,
Uti en ganska öm

Sissa,

Huru som Konung Birger, är efter Chri-
sti börd 1317, uti Nyköpings Stad, med
den falska Herr Johan Brunkes Nåd
och list, låto twenne sina bröder, Hertig
Eric och Hertig Waldemar, uti fän-
gelsset swälta ihjäl, hwarföre han sedan
med sin Drottning, måste rymma til
Dannemark, hans äldsta Son blef hals-
hugaen, och Brunke steglader på Brun-
keberg i Stockholm, Som i wisan
widare förmåles.

Kung Birger han war en Herre i
så bald ic.

Sjung. som: Himmelriket liknas wid tio Jungfr.

Til Trycket ingifwen af

Eric L. Sahlberg.

Affstedad Gardes-Soldat.

Besle, tryckt hos Ernst Pet. Sundqvist 1799.

Kung Birger Han war en Herre så bård,
uti de förra års tider, hela Sveriges
Rike han hade i wäld; Hans wäld så måtte
de lyda, Men trohet beskyddar så mången.

2. Han hade en Syster både sager och sin,
Hon war får hållen af alla, Hon war både
tuktig och wänlig i sin, Fröken Ingebor de hen-
ne kalla, Men trohet hon älskas af mången.

3. Konung Eric Menes utaf Danmark en
Herre i Höghet och wärde, han fick til den
Fröken en kärlek så stark, med ähran han hen-
ne begärde; Ty troheten älskas af mången.

4. Hans Syster war dyadig, och dajelig för-
san, at många dess Rönhet berömde, Fröken
Sophia, så war Hennes namn, Til henne Kung
Birger bud sände; Ty troheten sågnat så mången.

5. Han tog sig den Danska Prinsessan til wän,
Hon Drottning i Sverige månd blifwa, gaf
Konungen i Danmark sin syster igen, til Drott-
ning, at med sammanleswa, Ty trohet icke.

6. Drottning Ingeborg hade de brödbarna tre,
den äldste han Kung månde wara, men twenne
af dem deras lif låto de, igenom förrådarens snä-
ra, Men otro förräder så mången.

7. De Herrar de wille til Sverige rida, de
woro i hogen så glade; Fru Ingeborg bad dem
hemma bida, I wet ej af nöd eller skada, Ty
troheten warnar så mången.

8. Fru Ingeborg ständar uti Helsingborgs port,
Hon bad dem med wänliga ord, Mina ädela
Brö.

Bröder i riden ej bort, Ty det går mig swår-
lig emot, men trohet förmanar så mången.

9. Då lade de bägge bröder tillika, och swara
wi det givra lunde, Men wi länges til wårt
fädernes Rike, så dagar, som timar och stunder,
men troheten tryggat så mången.

10. Wi hafwe så länge hos eder nu varit,
och lefwat i lust med godt nöje, Hos eder wi in-
tet fördröja, Men troheten trygger så mången.

11. I tidwen och biden i dagarna fem, jag
beder i willen mig lyda, medan jag förråder,
er min starka dröm, mig undrar hwad han månd
betypa, men trohet beskyddar så mången.

12. Jag drömde edra kappor de woro af blö,
til tyngden de woro nog dryga, mine ädele brö-
der woren där uti, Er sielswom til oro och qwi-
da, men trohet återwarnar så mången.

13. Och de woro spände omkring eder hals, de
woro både tunge och tränge, så wist betyder det
eder stor falsk, Gud löse Ehr af sorg och wände
men trohet återwarnar så mången.

14. De Herrar lydde intet Fru Ingeborgs
råd, de låto sin resa anlända, de redo til Swe-
rige uppå samma dag, trodde dem ingen mot-
gång skull hända, men otro beswiker så mången.

15. Och de redo sig så långt uppå land, de
kommo på den wita sand, där mötte dem Brunc-
ke den otrogna man, söta ord kunde han wäl för-
ra fram, men otro beswiker så mången.

16. I waren wälkomne i bröder både, som
nu til wår sågnad wil komma, I skolen så dric-
ka Gul med wår nåde, wår ynest skal blifwa Ehr
fromma, Men otro bedrager så mången.

17. De Herrar wiste intet utaf någon sorg,
de

De redo til Nyköpings stad; Och när de kommo
sig när intil torg, där mötte dem det falska Råd.
Men otro beswiker så mången.

18. I waren välkomne i bröder så fjädra,
lägg brömjorna uti vår by, så funnen i gå med
lust och ähra, på slottet i Hofsläder ny, men
otrohet swiker så mången.

19. De Herrar de gingo på Slottet då fram,
och stälte sig för breda bord, Men Kungen stod
upp och han sågnade dem, så väl han fram
förde sin ord, Men otro förräder så mången.

20. I waren välkomne mine bröder båda,
jag wil Ehr tillräga med ähtran, mån jag icke
ensam för Landet skal råda, som Spiran och Kro-
nan månd bära, Men otro förräder så mången.

21. De bröder tillsammans med enighet swa-
ra, de wille de ord intet höra; vår kära bro-
der må han väl wara, men ej ensam i landet
regera, men otro förräder så mången.

22. De Bröder de woro så glade til mod, de
äto och drucko de stunder, och Brunke han
gaf dem måna wänliga ord, med list otro och
falska funder, Men otro bedrager så mången.

23. Mine gode Herrar; han til dem sade
hwad iäcker i nu wilja göra, willen I hålla
er lustig och glade, at dricka, och dantsen at ädra,
Men otro inbillar så mången.

24. De dantsade ut, de dantsade in, de
blefwo helt glade til mode; Och Brunke han
skänkte dem klaraste win, om salskhet de honom
ej trodde, Men otrohet swiker så mången.

25. De Herrar de stogo på gästwet och qwad,
sin frihet de mente så njuta, Men Kungen och
Brunke de gingo til råd, huru de sin list skulle sluta,
Men otro förräder så mången.

26. Her,

26. Hertig Waldemar talade til bröder sin;
wi äte och för Brunkes swänker, Erik wi nu
dricka alt för mycket win, ty han kan många
skalpa ränker, Men otro beswiker så mången.

27. Hertig Erik han slog upp med snöhwitan
hand, wi äre komne uppå uto och lejde, skole wi
och frukta i sådernesland, wi wet ej af frig eller
seid, Men otrohet faller så mången.

28. De drucke och dantsa den dag til ända,
tills mörkret och natten kom på; så månde de
ljus och blåß upstända, som lysse i hwar och en
wåd, men otro bedrager så mången.

29. När såsom det något på natten månd li-
lida, och sömnen han kom dem upp i, Då wille
de Herrar hafwa ro och hwila, på julle och bol-
strar de blå, men otro beswiker så mången.

30. Men Brunke han fölgde dem i torner in,
de trodde i sankammaren komma, och Kungen
gick med uti Karlakau sin, de Herrar til slätt
ingen fromma, Men otro bedrager så mången.

31. De Herrar de trodde at det war stor
gamman, de wiste ej af någon fara, För dn de
slog alla dörrar till samman, då sågo de sig säng-
ne wara, Ty otrohet narrar så mången.

32. Härtilg Eric sig wäriade såsom en man,
så wäldelig månde han strida; til dess han ej stol
eller sängstolpe fann, Han nödgas i torner sen blif-
wa, men otro förräder så mången.

33. Kung Birger war färdig af landet utsa-
Johan Brunke i har min gunst och nåd, om
i tagen nu mina bröder til wara, Men jag hör
Kung Eric Menveds råd, men otro bedrager icke.

34. De Härtingar blefwo bedröfwad til mod, den
tiden han gjordes dem lång; så illa på trohet då gick
dem emot, af fjöld, frost och stor hungers tvång.
Men otrohet swiker så mången.

35. Wi

35. Vi gifwe dig Brunke det guldet så rött,
vi äre at hunger så kryte, du gifwer oss watten
och det torra bröd, wårt hjertra wil i wårt bröst
brista, Men otrohet dräper så mången.

36. Han swarad' rätt hastigt, det går mig ej
an för mig at beklaga Er nöd, Ty i får nu in-
ter här i Sveriges land, kallt watten, eller det
torra bröd, men otro hon dödar så mången.

37. Witro wär föra broders hustru så god,
wi tro den fromma Drottning så wäl, hon gif-
wer oss halmen at loswa uppå, och låter oss ej swäl-
ta i hjäl, men otro fördärwar så mången.

38. Herr Brunke han blef rätt hastig och ond,
han harmades wid deße orde, han tog, de nyck-
lar uppå samma stund, och kasta dem i saltan
flode, men otro wil döda så mången.

39. Det war en stor ynka at höra uppå, det
war en stor jammier och qwida, när bröder dö
hwarannan skulbröna frä, och lidit utaf hwars-
annars sida, men otro hon dödar så mången.

40. Det war ändå en större ynka och harm,
det war större jammier och qwida, Ty brödet
lägo döde på hwarsannars arm, och bredewid
hwarsannars sida, men otro hon dödar si re.

41. Det stod alltså uti månader sem, at Kun-
gen från Råne kom hem; hwar äre mine bröder?
hros skänke i dem, hwar måltid icke klara win,
men otro hon dödar så mången.

42. Det swarade då en så liten småswän,
de Herrar har lidit stor möda, ty Brunke han
satte dem i tornet in, jag tror wist at de äre dö-
da. Men otro hon dödar så mången.

43. Kung Birger han in genom windglasen såg,
han lät sig det icke förlida, ynka war då där som
hans bröder låg, de lägo döde wid hwarsannars si-
da, Ty otro hon dräper så mången.

44.

44. Ald' hör nu du Brunke hwad jag frågar dig,
du som deße dödar nöst läste, hwar dö de nycklar
som du tog af mig, när jag utaf landet bort-
reste, Men otro bedrager så mången.

45. Herr Brunke han swarade med falsket
fund, de gjorde mig wredet til mode, At jag tog
de nycklar uppå samma stund, och kasta dem i
saltan flode, Men otro bedrager så mången.

46. Skam så dig därefter, du din arga däre,
så illa därmed du mig swikit, Nu blifwer jag för
denna gjerningen wärd, qwitt nycklarna til Sweris-
ges Rike, Men otro nughagar så mången.

47. Hwäret jag förrädat edra bröder båda,
så kan jag med sanning bedyra, At nu får ni
ensam för landet råda, det sjelfwer regera och
styra, Men otro inbillar så mången.

48. Men detta förröt de Härtingars wänner,
de kunde den sorg intet lida; De wille de Här-
tingars död wäl fullhämna, för åhran begynte de
strida, Ty otro hon träffar så mången.

49. Kungen måtte rymma med Drottningen sin
och långt bort til främmand land lända, Hvalshu-
gen blef Magnus, Kungens äldsta Son, så skam-
ligt fick hans lif en anda, Ty otrohet dödar så re.

50. Men Brunke blef lagd på sem stegel och
hjul, för otrohet måste han falla, han fick då sin lön
som han hade förflydt; Den platsen de Brunke-
berg falla, Ty otro aflifwar så mången.

51. När många Regenter wil styra et Rike,
då händer det ofta alltså, at de där om sällan sig
kunna förlifa, Ty ingen wil då undergå, Ty
otro bepröfwar så mången.

52. Ty den som med otro och falskhetens art,
wil komma sin nästa i fara: Edr hända deß Herre
han kan wäl rätt snart, inweckla, sig sjelfwer i
snara, Ty otro hon faller så mången.

53.